

Het afscheid

*"Wie dood is, is nog lang niet weg
niet uit het hart, niet uit het hoofd.
Want wie je vriendschap hebt beloofd
kan zomaar niet verdwijnen."*

Dankbaar gedenken wij

Annie Rijvers-Adolfsen

* 21 november 1928

† 11 april 1996

Wij hebben haar te ruste gelegd bij haar zoon Herman.

De stoel van 'Herman' is nu leeg. De stoel bij het raam, die Annie verbond met het leven buiten. De burens, de mensen in de straat. Ze genoot van de vele kleine dingen die ze zag, op haar zo geheel eigen wijze. Die stoel als teken van leven. Van een man en een vrouw, een moeder en haar kind, zo hecht verbonden. Samen door dik en dun. De moeder die zo veel verwachtte van het leven, van haar zoon, maar die op haar weg een 'vijand' tegenkwam, die hun geluk sluimerend bedreigde. Echter, naast alle moederlijke zorg die zij heeft gehad, stond ze plichtgetrouw en met overgave haar zoon terzijde. Hoe meedogenloos het duister soms ook kon toeslaan, ze zocht steeds het licht weer op. Ze ging ervoor! Een vrouw met karakter, die vergezeld met de nodige humor, op kordate wijze, deed wat ze vond dat er gedaan moest worden. Annie wilde in harmonie met haar omgeving leven en zag er graag tot in de puntjes verzorgd uit.

Toen zij Herman node moesten loslaten, stortte haar wereld in. Benauwd en ziek was ze. Het hoefde ook niet meer zo nodig. Theo stond haar in alles half. En hoewel het haar aard niet was, liet ze toch meer en meer in goed vertrouwen aan hem over. Meermalen zei ze, dat hij het voor haar de moeite waard maakte, om de draad steeds weer op te nemen. Deze draad werd echter wel steeds dunner. Als je wegging zei ze vaak: "Kom gauw eens terug." Misschien zei ze dat de laatste keer wel voor haar Theo.....

"Annie, we wensen jou adieu
en hopen op een hemelrijk
waar ieder mens'kind arm of rijk
ontmoeten zal de zijnen."

Voor al uw bliken van meeleven dank ik u van harte.
Theo Rijvers